

**LIST PASTERSKI BISKUPA DIECEZJALNEGO PO UROCZYSTEJ
INAUGURACJI II SYNODU DIECEZJI KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKIEJ
„NA NOWO ROZPOCZYNAĆ OD CHRYSSTUSA”**

Rozpoczęliśmy II Synod Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej! W dniu wczorajszym, 25 lutego 2017 r., uroczystością w świątyni katedralnej, a także modlitwą wielu z Was, Siostry i Bracia, gromadzących się w kościołach i kaplicach naszej diecezji, rozpoczęliśmy czas naszego diecezjalnego synodu.

Wszyscy jesteśmy świadomi, że między rokiem 1990, w którym zakończył się I Synod naszej diecezji, a rokiem 2017 doszło do epokowych zmian. Choćby wspomnieć tylko przemiany społeczne, głębokie zmiany kulturowe i przemiany w sposobach komunikacji międzyludzkiej. Ponieważ chrześcijaństwo jest religią zanurzoną w historii, to wszystkie procesy przemian mają również wpływ na życie każdego ze współczesnych uczniów Chrystusa i całej wspólnoty Kościoła.

Ta nowa sytuacja człowieka domaga się reakcji Kościoła i zmian w metodach działania i sposobach głoszenia Ewangelii, by dotrzeć z nią do współczesnego człowieka. Nowe wezwania sprawiły, że w Kościele pojawiły się spotkania nazywane synodami, są wśród nich ogólne, tematyczne, jak obecnie przygotowywany o młodzieży, synody regionalne, metropolitalne i diecezjalne. Tematem, który łączył wszystkie synody była ewangelizacja, a szczególnie nowa ewangelizacja. Św. Jan Paweł II powiedział, że „wszystkie te Synody same w sobie są już nową ewangelizacją. Ponieważ otwierają szeroką przestrzeń dla uczestnictwa świeckich, proklamują i inaugurują ich specyficzną odpowiedzialność w Kościele, są wyrazem siły, jaką Chrystus obdarzył cały Lud Boży” (TMA 21).

Synod to czas poszukiwania na nowo odpowiedzi na bardzo ważne pytanie: w jaki sposób i pod jakim warunkiem, od początku swego istnienia, Kościół był zdolny rozpoznawać wolę Boga i ją wypełniać, być jej wierny, i w jaki sposób możemy i powinniśmy to realizować dzisiaj i jutro również w naszej Diecezji?

Pierwszym czytaniem na Mszy Świętej inaugurującej II Synod diecezjalny był tekst z Dziejów Apostolskich (1, 12-14) mówiący, w jaki sposób zgromadzeni uczniowie

Chrystusa stają się Kościołem. Ten tekst nie tylko wspomina istotny moment życia pierwszej wspólnoty uczniów, ale jest obowiązującym wzorem dla każdego kolejnego pokolenia uczniów Chrystusa. Każde pokolenie jest nowe, inne od poprzednich i w sprawach najważniejszych, również wiary, musi zaczynać od początku, budować od nowa. Co zrobili pierwsi uczniowie i jaka to jest lekcja dla nas? Najpierw uczniowie gromadzą się w Wieczerniku, gdzie przeżyli Ostatnią Wieczerzę z Panem, a po pożegnaniu Zmartwychwstałego Pana trwają „jednomyślnie na modlitwie razem z niewiastami, Maryją, Matką Jezusa i z braćmi Jego” (1, 14).

Pan odszedł nie zostawiając uczniom żadnych szczegółów dotyczących dalszego postępowania. Nie było ani struktur, ani prawa kanonicznego. Uczniowie nie rozpoczynają jednak od dyskusji na tematy organizacyjne, nie chcą tworzyć Kościoła według własnych wyobrażeń. Czekają na Ducha Świętego, bo wiedzą, że to nie oni będą tworzyć Kościół, nie oni będą decydować o Jego kształcie i Jego drogach. Uczniowie Chrystusa potrafią trwać na modlitwie, czekając na światło i moc, bo dobrze wiedzą, że „tylko Jego Kościół, którego nie stworzyliśmy my sami, który pochodzi od Niego i który przerasta nasze pomysły, może przetrwać. Potrzeba nam pokory i wiary, aby się na Niego otworzyć” (kard. J. Ratzinger).

W takim duchu Ojciec Święty Benedykt XVI rozpoczął swój pontyfikat, wyznając: „Moim prawdziwym programem jest to, by nie realizować swojej własnej woli, nie kierować się swoimi ideami, ale wsłuchiwać się z całym Kościołem w słowo i wolę Pana oraz pozwolić się Jemu kierować, aby On sam prowadził Kościół w tej godzinie naszej historii”.

Również i my powinniśmy w taki sposób organizować i przeprowadzać II Synod naszej Diecezji.

Siostry i Bracie w Chrystusie! Słowa świętego Papieża, Jana Pawła II, że ewangelizacją jest już sam Synod, mówią nam, że każde osobiste zaangażowanie, modlitwa, ofiara i najmniejszy czyn najpierw przemienia mnie, pogłębia moją wiarę i uszlachetnia człowieczeństwo. Zapraszam Was wszystkich do żywego uczestnictwa w parafialnych zespołach synodalnych, które powstaną w każdej parafii, a także w różnych wspólnotach i ruchach kościelnych działających w naszej diecezji.

Drodzy w Panu! Kiedy pośród naszych najbliższych dokonują się rzeczy wielkie i ważne, to najbardziej szkodliwą postawą jest bierność, dystans i obojętność wobec istniejących problemów i dokonujących się wydarzeń. W Kościele dochodzi do tego jeszcze jeden ważny aspekt życia wspólnoty wierzących: nikt nie może mieć Chrystusa tylko dla siebie! „Ewangelia nie jest pisana w stylu „ja”, lecz „my”: Nie modlimy się „Ojcze mój”, lecz „Ojcze nasz”; nie „chleba mojego powszedniego daj mi”, lecz „chleba naszego powszedniego”; nie „wybaw mnie od złego”, lecz „wybaw nas”. Chrystus żyje w wielkim „my” swojego Kościoła i tylko w tym wielkim „my” dzieci Bożych możemy być z Nim” (kard. J. Ratzinger).

Proszę Was, niech II Synod diecezjalny stanie się stylem naszego życia duszpasterskiego w parafiach oraz będzie ciągłą inspiracją do osobistej i wspólnotowej modlitwy.

Siostry i Bracie, uczniowi Jezusa żyjącemu w naszej diecezji nie przystoi w czasie II Synodu pozostać biernym! Do końca kwietnia będziemy tworzyli parafialne zespoły synodalne. A w drugi czwartek maja, w dniu, w którym w naszych parafiach trwamy na adoracji Chrystusa w Eucharystii, przeżyjemy pierwsze spotkanie naszego zespołu synodalnego.

Zapraszam Was, Siostry i Bracia, do wielkiego zaangażowania się w przygotowania i realizację tego bardzo ważnego pierwszego spotkania synodalnego w każdej parafii. Proszę równocześnie o taką otwartość i klimat serdeczności, by w każdym czasie mogli dołączać do parafialnego zespołu synodalnego następni uczestnicy. Proszę, niech ta otwartość na każdego przychodzącego człowieka będzie stylem każdego zespołu aż do końca II Synodu.

W każdy drugi czwartek miesiąca we wszystkich kościołach i kaplicach na terenie diecezji będziemy odprawiać Mszę św. wotywną o Duchu Świętym, prosząc Go o światło dla nas i gorliwe zaangażowanie. Zapraszam do przeżycia świętego czasu, otwartego na Ducha Świętego, gorliwej modlitwy i pełnego otwartości dialogu.

W pełne miłości dłonie naszej Skrzatuskiej Pani, Matki Miłości Zranionej i Naszej Nadziei powierzamy naszą diecezję i nasze synodalne zadanie, prosząc Ją o nieustanne wstawiennictwo.

Na koniec przywołuję słowa wielkiego ewangelizatora świata, św. Jana Pawła II: „Nie lękajcie się!” i umacniające nas słowa Zmartwychwstałego Pana, który zapewnił nas: „Ja jestem z wami przez wszystkie dni aż do skończenia świata” (Mt 28, 20).

Wasz biskup

+ Edward Dajczak

Biskup Koszalińsko-Kołobrzeski